

Puan

Direcció i guió: María Alché i Benjamín Naishtat **País:** Argentina **Durada:** 111 min
Any: 2023 **Gènere:** Comèdia, drama **Interpretació:** Leonardo Sbaraglia, Lali Espósito, Julieta Zylberberg... **Música:** Santiago Dolan **Fotografia:** Hélène Louvart
Distribuïdora: La Aventura Cine **Estrena a Espanya:** 27/03/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El Marcelo (Marcelo Subiotto), un home d'uns 50 anys, ha dedicat la seva vida a l'ense-nyament de Filosofia a la Facultat de Filosofia i Lletres. Quan el cap de Càtedra, mentor i company d'aventures del pensament mor inesperadament, el Marcelo assumeix que heretarà la titularitat de la Càtedra que ha quedat vacant. El que no s'imagina és que Rafael Sujarchuk (Leonardo Sbaraglia), un col·lega brillant i seductor, tornarà des d'Alemanya per disputar el lloc vacant. Comença llavors una batalla sense quarter entre dos professors extremadament oposats en els seus estils i pedagogies. (FilmAffinity)

CRÍTICA

27/09/2023 - Els argentins María Alché i Benjamín Naishtat presenten una tragicomèdia amb càrrega política sobre el sentit i la pèrdua dels ideals

El Marcelo ha dedicat la seva vida a l'ensenyament de filosofia a la Universitat de Buenos Aires. Quan el professor Caselli, el seu mentor i amic, mor inesperadament, el Marcelo assumeix que heretarà la posició de titular de Càtedra que ha quedat vacant. El que no s'imagina és que Rafael Sujarchuk, un carismàtic i seductor col·lega, tornarà del seu pedestal a les universitats europees per disputar el lloc que ha quedat vacant. Els esforços del Marcelo per demostrar que és el millor candidat desencadenaran un divertit duel filosòfic, mentre la seva vida i el país entren en una espiral de crisi i caos. Aquesta és la història que explica **Puan**, dirigida i escrita per **María Alché** i **Benjamín Naishtat**, protagonitzada per **Leonardo Sbaraglia** i **Marcelo Subiotto**, i presentada a competició al 71è Festival de Sant Sebastià.

La pel·lícula se centra en la història d'aquest duo protagonista, el professor maldestre i idealista i el cínic triomfador, d'aquella generació que va voler canviar el món i el món els va canviar a ells, el que van ser i el que són ara. Des d'aquí, es reflecteix el món de la universitat pública actual, els seus estereotips (que per alguna cosa ho són), les seves dinàmiques internes, els seus problemes, les seves relacions de poder, els seus clàssics enfrontaments i egos, el seu rerefons polític i social, les seves noves generacions. Puan (el nom de la famosa universitat que dona títol al film, clau en els moviments estudiantils i revolucionaris d'Argentina) també és una perfecta representació del que és la vida, del seu funcionament, els seus vaivens, els seus conflictes, les seves lluites i el seu desordre. La pel·lícula parla així de l'idealisme i la seva pèrdua, de les derives neoliberals de la societat, del sentit del que fem, perquè decidim dedicar el nostre temps a un ofici o a una tasca (més enllà dels diners), de la importància de l'educació, del que ens separa i del que ens uneix els uns amb els altres, de la distància i la coherència entre pensament i acció, de les aparences i les sorpreses que de vegades ens depara la vida.

La manera d'explicar dels directors té gràcia i enginy. Una de les seves grans cartes està en el sentit de l'humor, entre la ironia, l'absurd i el costumisme, en les divertides i de vegades patètiques i desconcertants situacions que plantegen i que retraten amb encert els seus personatges, especialment les dedicades a Sujarchuk (com quan aprofita per presumir del seu alemany intel·lectual a l'acte d'homenatge al professor mort i a qui amb prou feines coneixia). Aquest caràcter tragicòmic és molt present a la pel·lícula, però a poc a poc també es va revelant més explícitament la seva càrrega política i el seu costat intimista. Tot això flueix amb naturalitat i senzillesa, sense impostures ni grans artificis. La relació entre aquest duo protagonista també es narra amb humanitat, del seu enfrontament a la seva capacitat d'empatitzar amb l'altre, i Sbaraglia i Subiotto estan magnífics en aquest duel interpretatiu, fan creïbles els seus personatges, els seus comportaments i les seves matusseries ens resulten properes.

Puan és una pel·lícula grata de veure, divertida i compromesa, que funciona com a comèdia, drama i cinema polític, la crònica d'una derrota i la dignitat que pot haver-hi en aquesta, i amb això, una reflexió agredolça sobre el sentit i la crisi dels ideals, sobre els vaivens del comportament humà.

Julia Olmo – cineuropa.org